

Son les 4 de la tarda quan comencem a instal·lar la corda que ens permetrà davallar aquesta vertical de 150 m. Endarrere queden la feixuga pujada fins aquesta carena carregats amb pesades saques de material, la monotonia de les 8 hores de viatge per carreteres i autopistes i les darreres sortides de "manteniment de forma" que hem anat realitzant a diversos avencs catalans.

Ha arribat l'hora de la veritat i poc a poc començo a baixar. A 20 m de la boca, un petit replà i un passamà de corda ens allunyen de la paret i permeten seguir el descens evitant el contacte de la corda amb les irregularitats del pou. A partir d'aquí, 3 fraccionaments més i de sobte tot desapareix. Acabo d'accedir a través del sostre a la Gran Sala G.E.V., que mesura 500 m de llargada, 250 d'amplada i 90 d'alçada. És un moment una mica especial en el que, inevitablement un cert nerviosisme m'envaeix. El ràpel totalment aeri s'eternitza. Malgrat que porto guants noto, com de mica en mica, l'escalfor provocada pel fregament del davallador amb la corda m'arriba a la mà cada cop amb més intensitat, desitjo gairebé amb ràbia acabar aquest descens. Per fi començo a entreveure molts metres per sota dels meus peus, uns enormes blocs que lentament es van apropant. Poc després "aterro" en aquesta immensa sala en la que la meua pobre llum es perd en l'espai, sense aconseguir arribar a il·luminar lleument res més que allò que tinc a molt poca distància. El meu crit de: "Lliure!!" ressona d'una manera impressionant en aquesta nit. Pocs minuts després els meus companys, en Jordi i en Ramon són al meu costat. Ens trobem una vegada més a la sala principal de la Torca del Carlista, una de les més grans del Planeta i malgrat que ja coneixem aquest lloc, no podem evitar de sentir-nos del tot insignificants en aquest gran espai subterrani que ens sembla infinit. Aquesta vegada el nostre objectiu és la finalització d'un reportatge fotogràfic, la realització del qual ens ha portat anteriorment a aquesta cavitat dues vegades més.

A poca distància d'aquí, trobem l'inici del fil-guia que ens anirà conduint fins el fons de la sala i evitarà que ens extraviem en aquest immens caos de blocs, alguns dels quals mesuren fins a 10 m d'alçada. Anem avançant amb precaució per damunt del terra relliscós tallat sovint per petits

graons, fins que després d'una bona estona ens trobem ja al final de la sala on el terreny esdevé completament pla. Ara progressem ràpidament per una zona on podem contemplar sovint nombroses formacions litogèniques de tota mida, fins arribar a la galeria d'unió amb la sala M. Iradier de grans dimensions també, però que venint d'on venim ens sembla molt més acollidora. Tornem a trobar-nos diferents ressals i curtes desgrimpades per les que ens despengem, fins que arribem a un punt on un pas elevat ens obliga a realitzar una petita grimpada. Un cop a dalt llegim en un rètol "Al sifón terminal". Sabem que el final de l'avenc ja no queda lluny. A partir d'aquí una curta i bonica galeria i un darrer ressalt de 8 o 10 m, en el que instal·lem una corda, ens situen a 350 m de profunditat on trobem dues sales recobertes per un procés reconstructiu extraordinàriament desenvolupat i increïblement ben conservat. Com cada vegada que hem arribat aquí, tanta bellesa ens meravella i admirem bocabadats la gran profusió d'estalactites i estalagmites moltes d'elles excèntriques, banderes, colades, columnes, gours... La combinació de tots aquests elements, dóna lloc a espectaculars imatges que intentem captar amb les càmeres fotogràfiques que no paren de treballar.

El temps passa molt depressa aquí a baix i són ja les 8 del vespre quan arribem al sorprenent "Sifón terminal", que està situat al final de la darrera sala de la cavitat. Aquest punt marca el final de l'exploració. Ara ens queden per remuntar molts metres per arribar a la corda per la que haurem de realitzar una llarga pujada vers l'exterior, on una altra nit, aquesta amb estrelles, ens espera.

Antoni Rocías

